

19. Wattendroppen.

En liten regudroppe föll från skyn ner i hafvet och suckade: „Ak! hvad betyder wäl jag i detta omätliga werldshaf? Som ett intet skall jag förgås och förwinna bland dessa djupa och wäldiga wågor!“ — En snäcka, som hörde detta, öppnade sitt skal och uppfångade den lilla droppen. Bewarad inom snäckans skal, wexte wattendroppen till en skön och ädel perla. Och wågorna kastade en gång snäckan mot stranden, och menniskor funno en perla i den, togo den, och satte den till den skönsta prydnad i sin konungsgyllene krona.

20. Solen och Winden.

Solen och winden twistade med hwarandra, hwilken af dem lättare skulle kunna förmå men-

niskan att kasta af sina kläder. Och winden ilade framåt på sina hwinande wingar ner mot jorden och stormade häftigt, med all sin kraft och med stort gny kring menniskorna, och försökte att slita deras kläder af dem med wäld. Men menniskorna swępte sig desto omsorgsfullare i sina kläder, för att skydda sig mot blåsten. Och när dagen kom, framträdde solen på himmelen och gjöt sina milda och wärmande strålar öfwer jorden. Och menniskorna löste upp sina kläder och kastade dem sjelfmant af sig i wärmen.

21. Grodorna.

Det berättas, att grodorna engång både Jupiter, himmelens herrskare, att gifwa dem en egen konung. Bewekt af deras böner nedkastade han i groddammen en stor bjelke. Grodorna bleswo alla mycket försträcka af bullret, då bjel-

fen nedföll i wattenet, och de gömde sig af råds-
 fla i wassen wid stranden. Men då efter en
 stund allt åter blef tyst och bjelken stannade stilla
 på wattenets yta, framkommo grodorna åter och
 satte sig med stort förakt öfwanpå bjelken, och
 begärde med högljudda rop en annan bättre ko-
 mung. Då beslöt Jupiter att bestraffa deras dår-
 skap och sände till dammen en wattenorm att
 bli grodornas komung. Och grodorna ångrade
 nu för sent sin oförnuftiga begäran, ty deras
 nya komung åt upp dem allesamman.

22. Jägaren.

En jägare förföljde ett willebråd i flogen
 och kom slutligen till en bergshåla. Han gick
 in i hålan och fann i dess djup en stor bikupa.
 Bien woro alla utflugna, och utan att längre
 besinna sig, fyllde jägaren sin jagtflaska med ho-

ning ur kupan, och begaf sig derpå med sina
 hundar tillbaka till närmaste stad.

Här steg han in i en handelsbod och utbjöd
 sin honing till salu. Köpmannen mottog honin-
 gen och hållde den ur jägarens flaskä i ett an-
 nat kärl. Några droppar föllo härwid på golf-
 wet. En liten fogel, som hade kommit in ge-
 nom det öppna fönstret, flög ner för att upp-
 fanga honingen. Köpmannens katt såg detta och
 störtade sig öfwer den lilla fogeln; men jäga-
 rens hund, som stod bredwid, fattade genast tag
 i katten och bet ihjäl den. Då köpmannen
 såg sin katt ihjälbiten, tog han sin käpp och bör-
 jade dermed straffa hunden och slog honom slut-
 ligen till döds; — jägaren åter blef högst upp-
 bragt öfwer sin hunds död och öfwerföll köpman-
 nen med hugg och slag, så att äfwen han ned-
 föll död.

Då stadsboerne singo höra att köpmannen
 war ihjälslagen, sammanrotade de sig mot jäga-

ren, som egentligen bodde i en annan stad. Jägaren åter fick hjälp och bistånd af sina granar, och båda skarorna tågade uppretade och stridslystna mot hvarandra, och då blef der en häftig strid och mycket blod flöt, och många människor stupade.

och allt detta härrörde blott af en droppe honing.

23. Hundarne.

Några hundar, som gingo wid stranden af en bäck, sågo en oxhud simma på vågorna. De tänkte länge på, huru de skulle kunna skaffa sig den, och beslöto till slut att dricka hela bäcken tom. De började äfwen härmed, och drucko så länge, tills de allesamman sprucko.

24. Råfven och Korpen.

En korp hade någonstädes kommit sig till ett stycke ost, och flög dermed upp i ett högt träd, för att i ro få förtära sin godbit. En råf, som råkade gå förbi trädet, varseblef korpen och fick en särdeles god lust till osten. Den närmade sig trädet under de höfligaste buqningar och tillta-

lade korpen med wänlig och smekande röst: „Min wärdaste wän! Ofta har jag hört påstås, att ryktet ljuger, och nu ser jag werkligen ett lefwande bewis derpå. Man har sagt, att du är ful och svart som en korp, men jag finner nu, att dina fjedrar glänsa af den skönaste och mest brofiga färgkraft, och att du utan twiswel är den wackraste fogel som flyger öfwer jorden. Om du blott dertill skulle ega en lika wacker röst, så kunde man med allt skäl kalla dig alla foglars konung“. — Korpen blef ganska intagen och förtjust af detta smicker och wille dertfore äfwen låta räfwen höra sin röst och begynte att sjunga. Men så snart den öppnade sin näbb, föll ostbiten till marken, och räfwen war ej sen att upptaga densamma och förtärde den genast med god smak. Korpen insåg nu, att den blifwit narrad, och af blyghet rodnade den öfwer ögon och öron.

25. Mannen och Hustrun.

„Ack, om jag finge dö för dig!“ sade en hustru åt sin man, som låg sjuk och war nära döden. „Gerna skulle jag gifwa mitt lif för dig, om blott du finge lefwa.“ I detsamma inträdde genom dörren döden sjelf, som hade kommit för att afhenta mannen. „Hvem är du?“ frågade

hustrun icke utan bårswan, då hon såg den hem-
sta skepnaden nalkas. — „Sag är döden!“ swa-
rade han: „är du willig att följa mig, såsom du
lofwat?“ — „Nej, min vän!“ återtog hustrun:
„jag will icke ännu dö. Men derborta ligger
min man, han har redan länge wäntat på dig!“

26. De båda Wännerna och Björnen.

Twenne wänner skulle göra en resa tillsamman
och kommo derföre öfwerens om, att aldrig skil-
jas åt, utan troget bistå hwarandra i nöd och
lust. Under wägen kommo de genom en skog
och warfeblefwo derstädes helt oförmodadt en
björn, som kom gående raft emot dem. För-
sträckt wid denna anblick, flättrade den ena af
wännerna upp i ett träd, utan att bekymra sig
om, huru det skulle gå med hans kamrat. Den

andra, som icke mer hann fly undan, och der-
jemte insåg, att han icke skulle kunna försvara
sig, beslöt att ställa sig såsom död, ty han på-
minte sig hafwa hört, att björnen icke plågar
röra wid döda kroppar. Han kastade sig der-
före framstupa ner på marken och låg orörlig.
Björnen närmade sig till honom, luktade på ho-
nom noga, men då mannen icke wisade något
tecken till lif, ansåg björnen honom för död, och
lät honom ligga, utan att tillfoga honom nå-
gon skada. Då björnen åter lunkat sin väg,
fortsatte wännerna sin resa. Under wägen frå-
gade den trolöse wännen, som gömt sig i trä-
det, af sin kamrat, hwad björnen hade hwifkat i
hans öra, då han låg på marken. „Han sade
mig,“ swarade wännen, „att man icke bör lita
på sina wänner, innan man pröfwat deras tro-
het äfwen i farans stund.“

27. De tvenne Bockarna.

Tvenne bockar möttes en dag på en smal spång, som låg öfver en forsfarande bäck. „Gå tillbaka!“ ropade den ene af dem: „låt mig först komma öfver.“ — „Nej,“ svarade den andre: „jag kom först ner på spången och måste därför först komma öfver; — du får sjelf gå tillbaka!“ — „Hvad säger du?“ återtog den förste: „jag, som är så mycket äldre än du, skulle wila undan för dig? — Nej aldrig!“ Så fortforo de länge med sin twist, och ingen wille gå ut wägen för den andra; hwardera wille först öfver, och slutligen öfvergick twisten till strid. De framsträckte sina horn, och rände med förbittring mot hwarandra. Men de förlorade begge jemwigten och störtade ner från den smala spången. De föllo båda i bäcken, och först i de kyliga wågorna swalnade deras wrede.

28. Hästen och Oxen.

En oxe, som dageligen gick för plogen, beklagade sig för hästen, som ledig och syfslöb betade på ängen. — „Hwilket lyckligt lif för du icke!“ sade oxen. „Från morgon till afton går du och betar fri och nöjd, hwar du behagar, och slipper allt besvär, medan jag oupphörligt twin-

gas till det svåraste arbete och med möda släpar fram det tunga oket." — Men kort derefter hände sig att det blef krig, och hästen måste följa med sin herre ut i striden. Här fick hästen utvärda de svåraste mödor; den måste dag och natt bära sin ryttare från trakt till trakt, ehuru den ofta var nära att stupas af trötthet och hunger. Slutligen blef den äfven särad och dess ben blef affstjutet; så återvände den hem i det mest bedröfliga tillstånd. Då nu oxen fick se sin fordnas kamrat så illa tilltygad, sade den: „huru dåraktig war jag icke, som afundades hästens lott! Swilken lycka, att jag blef skapad till oxe, och ej till häst!“

29. Örenen och Sköldpaddan.

En sköldpadda bad engång en ören, att han skulle lära henne flyga. Örenen sökte wäl öf-

wertyga henne om, att detta wore alldeles mot hennes natur, men sköldpaddan fortför det oakadt med sina böner, och sökte på allt wis öfvertala örenen. Slutligen fattade örenen sköldpaddan med sina flor, slög upp och förde henne med sig i höjden, och släppte henne derefter, för att låta henne försöka, huru det skulle gå att flyga. Men sköldpaddan störtade genast ner till jorden; den krossades mot en klippa och ångrade nu för sent sin dunderstiftighet.

30. Guldnyskeln.

En winterdag, då mycket snö hade fallit, måste en fattig gosse gå ut och hämta ved på sin lilla kälke. Då han nu hade samlat veden och lagt den på kälken, beslöt han att uppgöra eld i skogen och värma sig litet, ty han war mycket frusen. Han skapade därför snön bort, och fanu

då på marken en nyckel af guld. „Finns här nyckel,“ tänkte han, „så måste här wäl också finnas något skrin.“ Han började derföre att gräfwä i jorden och fann ett litet skrin af jern. „Om nu bara nyckeln passar,“ sade han, „så finnas helt säkert många sköna och präktiga saker i skrinet“. Han sökte länge förgäfwes efter nyckelhålet, och fann det till slut i ett hörn af skrinet. Nyckeln passade fullkomligt. Han wred så nyckeln en gång omkring — men nu måste wi wänta, tills han helt och hållet låst upp låset, så få wi nog weta, hwad för präktiga saker han fann i skrinet.

31. Råfwen och Lejonet.

Lejonet låtsade wara sjud en dag, och alla de öfriga djuren ansågo sig skyldiga att göra ett sjudbesök i dess kula; — endast råfwen wisade sig icke på hela dagen. Lejonet sticlade derföre bud till råfwen och låt säga, att han skulle skänka lejonet ett stort nöje, ifall han wille besöka det,

samt att han icke skulle behöfwa frukta för någonting, emedan lejonet wore hans vän och gerna önsklade prata en stund med råfven. — Men råfven stötkade tillbaka det swar, att han wist ansåg sig mycket smickrad af inbjudningen, och desutom werkligen beklagade, att lejonet icke wore wid helsa. Men hwad besöket angick, måste han undanbedja sig den äran. Ty bland de fotspår, hwilka djuren wid sina besök hos lejonet qwarlemnadt i sanden, såg han inga, som ledde ut ur deså kula, men wäl en hel mängd, som förde in i densamma.

32. Swännerna.

På samma fartyg seglade engång till fremmande land tvenne owänner, som buro ett oförsönligt hat till hwarandra. Den ena af dem hade tagit sin plats i skeppets alter, den andra satt i fören, och ingendera talade ett ord med

den andra. Under wägen uppstod en förfärlig storm. Wågorna wräkte skeppet hit och dit, och alla, som woro på skeppet, beredde sig att dö. När de slutligen sågo att skeppets undergång war nära, frågade den af owännerna, som satt i fören, af styrmannen, hwilkendera ändan af skeppet först skulle sjunka. „Altern,“ swarade styrmannen. „Då,“ swarade owannen, „är mig döden icke tung, då jag desförinnan får beskåda min owäns undergång.“

33. Gossen och Ratten.

En moder satte engång en stål med soppa på bordet. Derefter gick hon ut, men i rummet hlef qwar en liten gosse, som satt wid bordet och klippte små dockor af-kort, samt en katt, som låg på ugnen och sof. Knappt hade modern gått ut, då gossen kröp upp på bordet, för

att se, hwad der kunde finnas i skålen. Men det hände honom icke bättre, än att han stjelpte soppskålen omkull på bordet. Då blef han rädd och gömde sig i en vrå af rummet. „Hvem har slagit ut soppan?“ frågade modren strängt, då hon åter inkom i rummet. „Det har icke jag gjort,“ swarade gossen, men rodnade derwid mycket. — „Hvem har då gjort det?“ återtog modren. — „Det har wist katten gjort,“ swarade gossen. — „Hur kan du tro det?“ frågade modren. — „Jo, han blef så röd i synen, när du kom in, mor!“ sade gossen. Och modren tog sitt ris och slog katten, som slagit soppan ut på bordet.

34. Katten och Tuppen.

En katt, som war ganska hungrig, smög sig in i höns huset, fångade der en tupp och släpade den med sig ut i stegen, för att göra sig ett godt mål i allsköns ro. — „Du är en dum och odräglig fogel,“ sade den till tuppen: „du gör allt för mycket wäsen af dig om morgnarna, du

stör med ditt skrif alla grannarna i deras sömn, och till straff dertföre måste du dö." — „Det är icke sannt," svarade tuppen: „jag galar icke för att falla någon beswärlig; jag gör det till människornas egen nytta, på det de må walna och gå hwar och en till sitt arbete." — „Det der är bara swepsfål!" utropade katten, „du förtjenar döden för ditt skrif!" Med dessa ord sargade den tuppen till döds.

35. Bohwetet.

(Efter Andersen.)

På åkerfälten, som lågo kring en landtgård, wexte säd af mångahanda slag: der såg man både råg, korn och hafra. Swerallt hade Gud wälsignat årets wext: på alla tegar waggade sköna och fylliga ax för vinden; — men ju tyngre de

woro, desto djupare bugade de sig ner i from ödmjukhet.

Men der fanns äfwen en åker bewuxen med bohwete. Swer åkern lutade sig ett gammalt mossbetäckt pilträd, och des smärta, slofiga grenar hängde ner mot jorden, liksom om de warit pilträdetes långa, gröna hår.

Bohwetet höjde sig icke ner såsom de öfriga wexterna på fältet; det reste sig stolt och styft. — „Mitt ax är ju lika rikt och fullt som sädesaxet," sade det, „jag är desutom mycket wackerare; mina blommor äro wißt lika sköna som äppelträdetes, — det är just en fröjd, att se på mig och de mina! — kanner du någonting skönare än wi äro, du gamla pilträd?"

Pilträdet nickade med hufwudet, liksom hade det welat säga: „ja, det gör jag nog!" men det sade ingenting. Men bohwetet yfdes af högmød och sade: „det dumma trädet, det är så gammalt och murket, att det wexer gräs och mossor i des flöte."

Plötsligt steg ett förfärligt oväder upp. Alla blomster på marken slöto sina blad, eller nedböjde sina kronor mot jorden, ty stormen ilade hän öfver dem, men bohvetet bröstade sig och böjde sig icke.

„Böj ditt hufvud, såsom wi!“ sade blommorna.

„Det behöfver jag wist icke göra!“ svarade bohvetet.

„Böj ditt hufvud, lifsom wi!“ ropade rågaren; „nu kommer stormens engel flygande! han har wingar, som nå upp till skyarna och räcka ner till jorden, och han kan bryta dig twärt af, innan du hinner bedja honom om förföning.“

„Ja, men jag will icke böja mig!“ sade bohvetet.

„Tillslut dina blommor och böj dina blad!“ sade det gamla pilträdet, „se ej upp mot blixten, när molnet brister i tu. Sjelfwa menniskorna wåga det icke, ty i blixten kan man se in i Guds

himmel, men denna syn kan göra sjelfwa menniskorna blinda, — huru skulle det då icke gå med oss, jordens wexter, om wi skulle wåga det, wi som äro wida ringare.“

„Wida ringare?“ sade bohvetet. „Så menar icke jag. Jag will just försöka att se in i Guds klara himmel!“ och det gjorde så i sitt öfvermod och sin stolthet. Det war, som om hela werlden hade stått i tusan låga, så häftigt blixtrade det.

Då owädet åter war förbi, stodo blommorna och säden på åkrarna så uppfriskade af regnet och doftade i den lugna och rena luften, men bohvetet hade blifwit förbrändt af ljungelden; det war nu kolswart och stod der såsom en dödd, onyttig wext på marken.

Och det gamla pilträdet skalade sina grenar i vinden och stora wattendroppar föllo liftror ner från de gröna bladen, lifasom om det hade gråtit. Och foglarna, som lekte i trä-

dets topp, frågade det: „hvarföre gräter du? här är ju så skönt! se huru solen skiner! se huru skyarna gå! känner du ej doften, som stiger från blommor och buskar? hvarföre gräter du, gamla pilträdet?“

och pilträdet berättade då för foglarna om bohvetets stolthet och öfvermod och om dess straff. Och foglarna sjöngo sedan om quällen derom öfverallt, hvar de flögo. Genom dem har berättelsen om bohvetet kommit till menniskors öron; den har gått från mun till mun och slutligen kommit i denna bok.

Blomqvist
5/12-22